

wotstupiła běšche a wokolo bludžesche, kaž stadło wowzow, kotrež tola kónz wšacž dyrbi?! Tak pak Boži poškoł njepraji: „my bludžachmy wšchitzy kaž wowzy, ale Jehova swali wšchitku našchu winu na njeho.“ Na koho? Na šwojeho wotrocžka, na šyna šwojeho spodobanja a šwojeho wušwolenja! O ty njedogruntowana, bójška lubošć a prawdošć! S našchim šlabym rošumom wšchał njemóžemy to dopóšnacž: Jehova šwjaty wošnje hrěchi nješwjatych a swali je na teho, kiž je bješ hrěcha, a teho dla jenicžki dospołny a prawy šyn, na njeho, kiž je stajnje a pschezo na Božej selenej paštwje woštal, kotryž je šwojeho wótza wolu čžinił, kotryž jenož myšlesche, rěčžesche, dželasche a čžerpjesche, so by šwojim šobucžlowjekam šlužicž móhl. Sawěšće, wón nješesche našche khorošće a nałoži šebi našche bološće!

Schtó je, kiž tajke šłóšće a wulke hubjenošće

Čži, Jesu nacžini? Ty nješy w žanej wini;

Hrěch, kotryž čžlowjek čžini, tón njej pschi twojej šwjatošći. (90, 3.)

Nětko hašle nam je prawje jašne, schto rěka: tak je Bóh tón šwět lubował, so je šwojeho šyna do šwěta póšlal. Čžlowjek, kotryž běšche šwjast š Bohom šam roštorhnył, njemějesche w šebi žaneje mozy, tutón šwjast wobnowicž. Wšchitka čžłowška wědomošć, ržanošć tuteje semje, wšchitke wojowanja a wopory, — wšcho by podarmo bylo, je-li so njeby Jesuš šwój křibjet podal, na kotrehož šu šłóšće a hrěchi žyleho šwěta čžišnjene. Duž šmy wješeli a džakujemy šo Bohu ša to, schtož je nam wopokašal, a wěmy, so wšchitke ržanošće a bohatšwa tuteho šwěta nam to šarunacž njemóža, schtož je našch šbóžnik ša naš čžinił. — Ty pak, mój pschecželo, šapocžni šo hańbowacž šwojich hrěchow dla; šudž šo šam a wołaj šo pschi tym k twojemu Bohu, so by blud š tebe wuhnał a čže štajil na šchcžěžku, kotraž čže k Jesušej dowjedže. Potom pak šo čžemnošć šhubi a wokolo tebe budže šwětlo. Šamjen!

M. Njencž-Wjelecžanski.